

Hof Den Bosch, 17 januari 2007, Domeinnaam Beautypartners.nl

Beauty Partners®

VERMOGENSRECHT

Domeinnaam is vermogensrecht

Anders dan de voorzieningenrechter is het hof van oordeel dat een domeinnaamregistratie in het onderhavige geval weldegelijk als vermogensrecht in de zin van artikel 3:6 BW kan worden aangemerkt. De registratie van een domeinnaam en het daarop volgend gebruik van die naam kunnen ertoe strekken, en dat zal zeker hier het geval zijn waar de domeinnaam wordt gebruikt in het kader van ondernemingsactiviteiten van [Y.], haar stoffelijk voordeel te verschaffen. Daarbij komt dat de bedoelde domeinnaam kennelijk ook voor [X.] een vermogensrecht vertegenwoordigt, nu zij de daarop sterk gelijkende naam heeft gedeponeerd en als handelsnaam gebruikt en inbreuk op de daaraan te ontnemen rechten als schadeveroorzakend aanmerkt.

Domeinnaam overdraagbaar omdat SIDN daaraan haar medewerking verleent

De door [Y.] gebruikte domeinnaam zal bovendien overdraagbaar zijn omdat de SIDN in de praktijk aan overdracht haar medewerking verleent.

PROCESRECHT

Verhaalsbeslag op inbreukmakende domeinnaam

Geen verlov tot verhaalsbeslag op domeinnaam omdat (a) beroep op inbreuk merken- en handelsnaamrechten niet verenigbaar is met openbare verkoop en (b) er ook onvoldoende vrees voor verduistering is

Het verzoek om verlov te verlenen tot het leggen van verhaalsbeslag is evenwel in het onderhavige geval niet toewijsbaar. Zodanig beslag moet ertoe leiden dat de domeinnaam in beginsel in het openbaar verkocht zal gaan worden zodat [X.] zich uit de opbrengst kan voldoen. Het beroep van [X.] op de jegens een ieder te handhaven merken- en handelsrechtelijke bescherming van haar handels- en domeinnaam is niet verenigbaar met openbare verkoop en overdracht aan een derde van daarmee strijdige of verwarringscheppende namen.

Tevens is het hof van oordeel dat er onvoldoende vrees voor verduistering van de domeinnaam bestaat. Het lijkt niet erg waarschijnlijk dat de onderneming haar handelsnaam zal verduisteren, reeds omdat zulks zou meebrengen dat de onderneming in dat geval geen gebruik meer zou kunnen maken van die naam (in welk geval [X.] in zoverre een deel van haar doel ook heeft bereikt).

Leveringsbeslag op inbreukmakende domeinnaam

Leveringsbeslag ex art 734(4) Rv op inbreukmakende domeinnaam mogelijk

Het hof neemt in overweging dat voorshands niet onaanneemelijk is dat [Y.] in een procedure zal worden veroordeeld tot beëindiging van het gebruik van haar domeinnaam en tot het verlenen van medewerking aan de registratie van deze domeinnaam ten name van [X.]. Zij zal zich langs de weg van dit beslag de door haar verlangde zekerheid kunnen verschaffen (dat haar aanspraak niet zal kunnen worden gefrustreerd) terwijl het beslag voor [Y.] niet belastend is, in het bijzonder haar tijdens het geding niet zal belemmeren in de bedrijfsuitvoering.

Vindplaatsen: LJN: [AZ6522](#); Mediaforum 2007, nr. 10, p. 99, m.nt. Chavannes; IER 2007, nr. 50, p. 186, m.nt. [Van Engelen](#); Computerrecht 2007, nr. 73, p. 165, m.nt. Meijboom; BIE 2009, nr. 10, p. 32

Noot: Voor wat betreft de overdraagbaarheid van (het recht op) een domeinnaam is het arrest niet overtuigend. Het Hof overweegt eenvoudigweg dat de gebruikte domeinnaam overdraagbaar zal zijn omdat de SIDN in de praktijk aan overdracht haar medewerking verleent. Die praktijk mag zo zijn, maar als je - zoals het Hof (en eerder de voorzieningenrechter) - ingaat op de vraag of een domeinnaam een vermogensrecht is, dan dien je juridisch bezien de punten wel op de "i" te zetten.

Waar het Hof spreekt over "de domeinnaamregistratie" c.q. "de domeinnaam" als vermogensrecht, bedoelt het Hof het recht op die domeinnaam c.q. het recht op de registratie daarvan. Om de vraag of dat recht overdraagbaar is te beantwoorden rijst inderdaad de vraag of daarbij sprake is van een vermogensrecht in de zin van artikel 3:6 BW.

Dat het Hof die vraag bevestigend beantwoordt - anders dan de voorzieningenrechter - is op zich niet zo opmerkelijk, nu moeilijk ontkend kan worden dat een (recht op) een domeinnaamregistratie er toe strekt de rechthebbende stoffelijk voordeel te verschaffen, zoals artikel 3:6 BW als maatstaf voor een vermogensrecht aanlegt. Voor het kunnen kwalificeren van een (subjectief) recht als een vermogensrecht hanteert artikel 3:6 BW immers een drietal - alternatieve - criteria: (a) of het recht overdraagbaar is, dan wel (b) of het recht er toe strekt de rechthebbende stoffelijk voordeel te verschaffen, dan wel (c) of het recht verkregen is in ruil voor verstrekt of in het vooruitzicht gesteld stoffelijk voordeel.

Belangrijker is vervolgens de vraag om wat voor soort vermogensrecht het gaat, aangezien artikel 3:83(1) BW leert dat eigendom, beperkte rechten en vorderingsrechten overdraagbaar zijn, tenzij de wet of de aard van het recht zich daartegen verzet, terwijl ingevolge artikel 3:83(3) BW voor "alle andere" vermogensrechten noodzakelijk is dat een wettelijke bepaling kan worden aangewezen die bepaalt dat het betreffende vermogensrecht overdraagbaar is.

Tegen die achtergrond speelt in de literatuur de discussie of een recht op een domeinnaam gezien moet worden als een vorderingsrecht op de domeinnaam uit-

gevende instantie – wat SIDN is voor “.nl” domeinnamen – of dat sprake is van een ander recht dan een vorderingsrecht. Bij dat laatste zou gedacht kunnen worden aan een ongeschreven intellectueel eigendomsrecht op een domeinnaam dat men ook aan derden kan tegenwerpen. Op de merites van dat debat ga ik hier niet nader in, maar volsta ik met een verwijzing naar wat daarover reeds eerder geschreven is: Van Engelen, *Onverkoopbare vermogensrechten*, 2003, nr. 3.12.2, waar wordt ingegaan op de discussie tussen onder meer Falkena, Gilhuis en Wefers Bettink (NJB 2001, p. 841); Chavannes (NJB 2001, p. 1165); Boukema/Krans (NJB2001, p. 1614); Reeskamp (Computerrecht 2001, p. 195) en Bakels (NJB 2002, p. 339).

Het probleem dat door dit debat wordt aangescherpt is dat als men een recht op een domeinnaam niet wil zien als een vorderingsrecht op een domeinnaam-uitgevende instantie, maar als een ongeschreven IE-recht, dat recht daarmee tevens vermogensrechtelijk niet overdraagbaar is, aangezien artikel 3:83(3) BW voor dergelijke rechten voorschrijft dat een wettelijke bepaling moet kunnen worden aangewezen die in hun overdraagbaarheid voorziet. Die wettelijke bepaling ontbreekt en daarmee is het antwoord op die vraag gegeven. Kwalificeert men het recht op een domeinnaam echter als (mede) een vorderingsrecht op een domeinnaam-uitgevende instantie, dan is daarmee tevens gegeven – gelet op artikel 3:83(1) BW – dat dit vorderingsrecht wel overdraagbaar is, nu noch de wet, noch de aard van het zich daartegen verzet. Nu die overdraagbaarheid bovendien niet contractueel is uitgesloten in de (algemene) voorwaarden van domeinnaam-uitgevende instellingen als een SIDN – wat op grond van artikel 3:83(2) BW mogelijk zou zijn – is dat vorderingsrecht overdraagbaar.

Vreemd genoeg gaat het Hof met geen woord op deze kwesties in en volstaat het met de overweging dat SIDN aan de overdracht meewerkt. Dat getuigt van praktisch inzicht, maar doet niet helemaal recht aan hoe deze kwestie vermogensrechtelijk behandeld zou dienen te worden, zeker nu het hof de voorzieningenrechter op dit punt corrigeert. De enkele omstandigheid dat SIDN aan overdracht meewerkt is immers niet beslissend voor de vraag of die overdracht inderdaad juridisch correct is. Indien bij een faillissement van de voormalige domeinnaamhouder diens curator het standpunt zou innemen dat die overdracht juridisch bezien niet heeft kunnen plaatsvinden en de domeinnaam nog tot de boedel behoort, dan zal het argument dat SIDN er wel aan meewerkt die zaak ook niet kunnen beslissen. Het Hof maakt zich er op dit punt dus iets te makkelijk van af en had per saldo gewoon moeten overwegen dat het recht op deze “.nl”-domeinnaam een vorderingsrecht is op SIDN, welk vorderingsrecht conform artikel 3:83(1) BW overdraagbaar is nu noch de wet, noch de aard van dat recht zich daartegen verzet en de overdraagbaarheid van dat vorderingsrecht ook niet contractueel is uitgesloten (zoals artikel 3:83(2) BW toestaat).

Deze detailkritiek daargelaten, kan met de uitkomst van het arrest echter zonder meer worden ingestemd. Rech-

ten op domeinnamen vertegenwoordigen in het economisch verkeer een duidelijke waarde en dienen als vermogensbestanddeel door een rechthebbende in beginsel te gelde gemaakt te kunnen worden. Overdracht – ofwel verkoop – is daarvoor in de meeste gevallen de simpelste en kostenefficiëntste methode – dus het recht dient die mogelijkheid slechts aan de praktijk te onthouden als daar degelijke – en juridisch zwaarwegende argumenten – voor zouden bestaan. Die zijn er niet, want de juridische “stammenstrijd” over de vraag of een recht op een domeinnaam als een soort ongeschreven IE-recht ziet op een andere vraag dan de vraag of het recht op een domeinnaam wel of niet overdraagbaar dient te zijn.

Keerzijde voor de domeinnaamhouder van deze “overdraagbaarheidmedaille” is wel dat derden op een dergelijk vermogensbestanddeel ook beslag dienen te kunnen leggen om aldus veilig te stellen dat door hen gepretendeerde vorderingen op het vermogen van de domeinnaamrechthebbende (ook) op dat vermogenbestanddeel verhaald kunnen worden.

Van eenzelfde praktisch inzicht getuigt het arrest van het Hof Amsterdam van 19 oktober 2006 in de zaak Quickprint. Hoewel de kwestie daar kennelijk niet aan de orde was gesteld veranderde het Hof het gevraagde bevel op eigen initiatief tot ‘overdracht’ van de tenaamstelling van de domeinnaamregistratie in een bevel tot meewerken aan de tenaamstelling op naam van de eiser. Daarmee heeft dat Hof deze vermogensrechtelijke valkuilen mogelijk willen omzeilen.

[Dick van Engelen](#), april 2007

Hof Den Bosch, 17 januari 2007

(Den Hartog Jager, Schaafsma-Beversluis en Walstock)
Beschikking.

(...)

gegeven in de zaak van:

[X.],

wonende te [woonplaats],

appellante,

verder te noemen: [X.],

advocaat: mr. C.J. van Dijk te Ede,

procureur: mr. J.E. Lenglet,

tegen:

[Y.],

handelende onder de naam [A.],

wonende te [woonplaats],

geïntimeerde,

verder te noemen: [Y.],

in eerste aanleg en in hoger beroep niet opgeroepen, noch verschenen,

op het hoger beroep van de door de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Hertogenbosch onder zaaknummer/ rekestnummer 148125/BP RK 06-1427 op verzoek van [X.] gegeven beschikking van 19 september 2006.

1. Het geding in eerste aanleg

1.1. Bij verzoekschrift, binnengekomen op de griffie van de rechtbank 's-Hertogenbosch op 15 september 2006, heeft [X.] verzocht haar verlof te verlenen con-

servatoir verhaalsbeslag en conservatoir beslag tot afgifte te leggen onder [Y.] op de internetdomeinnaam 'beautypartners.nl' die zij, [Y.], op 25 mei 2005 bij de Stichting Internet Domeinregistratie Nederland (SIDN) heeft doen registreren. Onder deze domeinnaam heeft [Y.] een website actief waarop schoonheids- en gezondheidsproducten aan het publiek worden aangeboden.

1.2. [X.] onderbouwt haar verzoek, met een verwijzing naar artikel 2.20 van het Benelux Verdrag voor de Intellectuele Eigendom (BVIE), stellende dat [Y.] met het gebruik van die domeinnaam inbreuk maakt op haar woordmerk 'beauty-partner' [zonder s], waartoe zij gerechtigd is krachtens depot bij het Benelux Bureau voor de Intellectuele Eigendom. Zij stelt voorts dat zij onder die naam, en die domeinnaam, vanaf 1 februari 2005 een onderneming drijft (een nagelsalon en mobiele dienstverlening voor make-up en hairstyling), zodat tevens sprake is van schending van artikel 5 Handelsnaamwet (Hnw). Ten slotte stelt zij dat er gegronde vrees (naar het hof begrijpt: voor verduistering, artikel 711 lid 1 Rv) bestaat dat [Y.], geconfronteerd met een vordering in kort geding tot afgifte van de domeinnaam, die naam aan derden zal overdragen, ten einde juridische acties te frustreren.

1.3. In de beschikking waarvan beroep heeft de voorzieningenrechter het verzoek afgewezen, overwegende: Beslag op een domeinnaam (naam die door SIDN is geregistreerd en daardoor gekoppeld aan een IP-adres) is niet mogelijk omdat een domeinnaam als zodanig geen vermogensrecht is, noch een roerende zaak (...).

2. Het geding in hoger beroep

2.1. In het appelschrift met bijlagen heeft [X.] de (rechts)opvatting van de voorzieningenrechter bestreden en geconcludeerd tot vernietiging van de beschikking waarvan beroep en, kort gezegd, tot begroting van haar vordering op € 10.000,- en tot het verlenen van verlof tot verzekering van verhaal conservatoir beslag te leggen op de internetdomeinnaam 'beautypartners.nl' met uitvoerbaar verklaring van de beschikking op de minuut en op alle dagen en uren, met bepaling dat de eis in hoofdzaak moet worden ingesteld binnen 4 weken na het leggen van het beslag.

2.2. [Y.] is niet in kennis gesteld van het appel.

2.3. Mr. van Dijk heeft ter zitting van 10 januari 2007 het verzoek mondeling toegelicht en vragen aan de zijde van het hof beantwoord. Bij die gelegenheid werd uitspraak bepaald op heden.

3. De beoordeling

3.1. Vermogensrecht

3.1.1. Anders dan de voorzieningenrechter is het hof van oordeel dat een domeinnaamregistratie in het onderhavige geval weldegelijk als vermogensrecht in de zin van artikel 3:6 BW kan worden aangemerkt. De registratie van een domeinnaam en het daarop volgend gebruik van die naam kunnen ertoe strekken, en dat zal zeker hier het geval zijn waar de domeinnaam wordt gebruikt in het kader van ondernemingsactiviteiten van [Y.], haar stoffelijk voordeel te verschaffen. Daarbij komt dat de bedoelde domeinnaam kennelijk ook voor [X.] een vermogensrecht vertegenwoordigt, nu zij de

daarop sterk gelijkende naam heeft gedeponeerd en als handelsnaam gebruikt en inbreuk op de daaraan te ontlenen rechten als schadeveroorzakend aanmerkt.

3.1.2. De door [Y.] gebruikte domeinnaam zal bovendien overdraagbaar zijn omdat de SIDN in de praktijk aan overdracht haar medewerking verleent.

3.2. Verhaalsbeslag

3.2.1. Het verzoek om verlof te verlenen tot het leggen van verhaalsbeslag is evenwel in het onderhavige geval niet toewijsbaar. Zodanig beslag moet ertoe leiden dat de domeinnaam in beginsel in het openbaar verkocht zal gaan worden zodat [X.] zich uit de opbrengst kan voldoen. Het beroep van [X.] op de jegens een ieder te handhaven merken- en handelsrechtelijke bescherming van haar handels- en domeinnaam is niet verenigbaar met openbare verkoop en overdracht aan een derde van daarmee strijdige of verwarringscheppende namen.

3.2.2. Tevens is het hof van oordeel dat er onvoldoende vrees voor verduistering van de domeinnaam bestaat. Het lijkt niet erg waarschijnlijk dat de onderneming haar handelsnaam zal verduisteren, reeds omdat zulks zou meebrengen dat de onderneming in dat geval geen gebruik meer zou kunnen maken van die naam (in welk geval [X.] in zoverre een deel van haar doel ook heeft bereikt). De stelling van de advocaat van [X.] dat overdracht aan een derde kan plaatsvinden teneinde de rechten van zijn cliënte te frustreren of zich in de onmogelijkheid te plaatsen om aan een met een dwangsom versterkte veroordeling tot overdracht van de domeinnaam te voldoen, zal (theoretisch) kunnen opgaan, maar er bestaan geen aanwijzingen dat deze situatie zich hier zal gaan voordoen.

3.3. Leveringsbeslag

3.3.1. In het petitum van het inleidend verzoekschrift en dat van het appelschrift wordt niet gerept over het leveringsbeslag. Onder punt 1 van appelschrift wordt vermeld dat het appel zich richt tegen zowel de afwijzing van het verlof tot het leggen van verhaalsbeslag als de afwijzing van het verlof tot het leggen van beslag tot afgifte. Ter zitting heeft de advocaat van [X.] aangegeven dat met de formulering van het petitum niet is beoogd het verzoek te beperken tot verhaalsbeslag. Het hof kan de advocaat in deze uitleg volgen en het petitum aldus uitleggen (zoals de voorzieningenrechter ook al deed) dat tevens verlof verzocht wordt tot het leggen van leveringsbeslag.

3.3.2. Voor leveringsbeslag is het stellen en aannemelijk maken van enige vrees voor verduistering niet vereist, artikel 734 lid 4 Rv. Openbare verkoop en overdracht aan een derde zijn niet aan de orde. Naar het oordeel van het hof is summierlijk komen vast te staan dat [X.] recht en voldoende belang heeft bij het leggen van het beslag. Daartoe neemt het hof in overweging dat voorshands niet onaannemelijk is dat [Y.] in een procedure zal worden veroordeeld tot beëindiging van het gebruik van haar domeinnaam en tot het verlenen van medewerking aan de registratie van deze domeinnaam ten name van [X.]. Zij zal zich langs de weg van dit beslag de door haar verlangde zekerheid kunnen verschaffen (dat haar aanspraak niet zal kunnen worden gefrustreerd) terwijl het beslag voor [Y.] niet belastend

is, in het bijzonder haar tijdens het geding niet zal belemmeren in de bedrijfsuitvoering.

3.4. Verdere beslissingen

3.4.1. Het verzoek tot uitvoerbaar verklaring van de beschikking op de minuut wordt afgewezen omdat [X.] daarbij geen belang heeft omdat haar een voor executie vatbare grosse wordt afgegeven. Het verzoek tot uitvoerbaar verklaring op alle dagen en uren wordt afgewezen omdat gesteld noch gebleken is dat het leggen van het beslag zo spoedeisend zou zijn dat beslaglegging op de toegestane dagen en uren niet mogelijk zou zijn of afgewacht zou kunnen worden.

3.4.2. Het hof zal bepalen dat de eis in hoofdzaak moet worden ingesteld binnen 4 weken na het leggen van het beslag, waarbij onder de hoofdzaak mede een kort geding verstaan kan worden.

4. De uitspraak

Het hof:

- vernietigt de beschikking waarvan beroep;
 - en opnieuw recht doende:
 - verleent [X.] verlof tot het leggen van leveringsbeslag op de domeinnaam 'beutypartners.nl' geregistreerd door en in gebruik bij [Y.];
 - wijst af hetgeen meer of anders is verzocht;
 - bepaalt dat de eis in de hoofdzaak moet worden ingesteld binnen 4 weken na het leggen van het beslag.
-